

Cartell abominable

"Tots sabem què representa en la història una imatge com la d'un grup de jueus arribant a un camp d'extermini, i ho sabien també lamentables individus que l'han feta servir com a cartell per anunciar la nova temporada alcohòlico-musical d'un pub, o discoteca, de la ciutat on visc."

El cartell mostra una escena que ja és clàssica en els arxius de l'horror. Una d'aquelles imatges que, gravades en la consciència, no ens deixarien dormir si les tinguérem, com hauríem de tenir-les, presents en la memòria permanent. La memòria moral, almenys, si no la de cada dia. Representa un grup de jueus arribant a un camp nazi d'extermini. Un tristíssim grup de cent o dues-centes persones caminant penosament sobre la neu, entre vies de ferrocarril mig cobertes de blanc. La major part semblen dones i vells, amb xiquets agafats de la mà. Amb mocadors al cap i gorres, tots arrupits del fred que s'endevina. A una banda i altra hi ha soldats que vigilen amb indiferència la processó dels condemnats. Perquè tots sabem que són condemnats, que si no els mata el fred en pocs dies, els matarà, nus i amuntegats en terra, el gas de les cambres de la mort. Hi ha també una garita de guàrdia, i uns esquelets d'arbres al fons.

Tots sabem què representa en la història una imatge com aquesta, i ho sabien també perfectament els lamentables individus que l'han feta servir com a cartell. Damunt de la imatge hi ha un rètol que diu "Kanguro. Temporada 93/94". Vol dir, per si els lectors no ho han vist al diari, que un pub, o discoteca, o disco-pub, de la ciutat on visc anuncia la seua nova temporada alcohòlico-musical per jovenets i adolescents amb gran alegria visual: els jueus que van a morir. No hi ha confusió en el missatge, és claríssim: al peu del cartell diu "Ha llegado la hora de la verdad". Notable enginy. Ha arribat l'hora de la veritat per a les dones i criatures que entren al camp d'extermini: d'ací, a la cambra de gas. I ha arribat l'hora de la veritat per als jovenets i adolescents, la clientela potencial: el dia tal, ja saben on han d'anar a buscar emocions fortes. Una associació que et deixa la sang congelada. Equival exactament a dir: així com l'hora de la veritat d'aquells jueus era la seua entrada al camp, la vostra hora serà l'entrada al nostre local. Ells anaven a morir, vosaltres a divertir-vos a mort. Tot s'equipara i té el mateix valor.

Pitjor encara: tot val, tot és aprofitable, tota idea és bona, tot val per vendre el producte. Quin producte? Aquesta és la qüestió que em destrossa qualsevol ironia, que em desperta la ira més adormida. Perquè el producte no és la suposada diversió que ofereix el trist disco-pub. El producte és el nazisme, l'horror, l'abominació, que ja es presenta com una co-

sa lleugera i atractiva. Hi ha els xicots amb botes, aire paramilitar i cervell obnubilat, que es passen desafiant amb creus gammades i emblemes de la mort. Hi ha les tribus que veneren el nom de Hitler. Hi ha totes les variants de neonazis que ningú no molesta ni atura. Potser no té més importància, diuen, potser és només cosa de jovenets esgarriats, que ja s'educaran. Doncs, no senyor, no és això només. És molt més, i molt més perillós: és la banalització del MAL encarnat, del mal fet història concreta, partit, ideologia, noms i personatges. No puc sentir, davant d'això, el més mínim moviment d'humor ni de tolerància. Això és el límit mateix de l'indigerible.

I sembla que l'emblema comercial del disco-pub, el ninotet per als adolescents, és un cangur amb botes altes i tirants, i un petit Hitler simpàtic que guaita des de la bossa-pantaló del marsupial. Una gràcia. I sembla també que hi ha hagut botigues de la ciutat que han posat el cartell a l'aparador, per fer un favor als xicots que obrien el local. No passa res, doncs, amb el cartell ni amb els qui el reparteixen: no deuen ser gitanos, ni moros, ni drogats visibles. Deuen ser simpàtics i saludables, agradables. Cap autoritat no els ha prohibit tampoc el cartell, ni els ha obligat a retirar-lo, ni els ha tancat el negoci. Deu ser tot perfectament legal.

Perfectament legal, sense mala intenció, un simple recurs publicitari, una imatge com qualsevol altra, una cosa que es pot posar als vidres d'una botiga de roba, per exemple. Però a mi, vostès dispensen, m'ha provocat vòmit moral i contracció dels budells. No ho suporta, no sóc prou liberal ni prou legal. Hauria anat al cap d'una manifestació contra el cartell abominable, o a seure en terra bloquejant la porta del local impúdic. No hi he anat: sóc passiu, sóc normal. No hi ha anat ningú, supose.

Joan F. Mira